

[Handelsministeren.]

ning til sit første Spørgsmaal, hvornaar det var, jeg havde talt med Direktør Overgaard. Jeg har allerede sagt, at jeg ved ikke præcis Datoen, jeg har ikke nedskrevet den paa noget Dokument i Handelsministeriet; om Direktør Overgaard har gjort det, ved jeg ikke. Det var en mundtlig Henvendelse, og jeg noterer selvfølgelig ikke alle mundtlige Henvendelser op, saaledes at jeg til enhver Tid kan svare paa, hvornaar denne eller hin Henvendelse fandt Sted. Det, vi skal svare paa og staa til Ansvar for, er de skriftlige Henvendelser.

Men jeg tror, jeg med afgjort Sikkerhed kan sige, at umiddelbart efter at denne Henvendelse fandt Sted, gik jeg over i Landmandsbanken og sagde til Direktør Oluf Nielsen, at Direktøren for Burmeister & Wain havde været i Handelsministeriet og talt om, at de kunde komme i saadanne Vanskeligheder, at det kunde blive nødvendigt for dem at laane 3 Mill. Kr. Jeg følte mig forpligtet til at give Bankerne Underretning herom, eftersom jeg vidste, at de hver havde 3 Mill. Kr. til gode, hver havde givet 3 Mill. Kr. Blancokredit til Selskabet. Jeg følte mig, som sagt, forpligtet til at underrette Bankerne om dette specielle Forhold, at Selskabet nu havde været i Handelsministeriet for direkte at ville laane Penge. Noget helt andet er, at Selskabet har faaet Eksportkreditter, det har ingen Betydning at drøfte det i denne Forbindelse, da det jo er Kreditter af en helt anden Art, som der er særlig Pantesikkerhed for.

Jeg henvendte mig, som sagt, til Direktør Oluf Nielsen i Landmandsbanken, og jeg er vidende om, at han derefter har talt med de andre Banker, som hver for sig har givet Kredit paa 3 Mill. Kr., og det blev senere meddelt mig, at Bankerne ikke vilde forøge deres Kredit. Det kunde naturligvis være af andre Grunde, end fordi man ikke troede paa Firmaet, men det var da i hvert Fald en Oplysning for mig, at mere Kredit var der ikke at faa i de tre Banker. Dermed var det givet, at jeg naturligvis ogsaa maatte være mere aarvaagen ved Afgørelsen af, om Staten skulde gaa ind i denne Kautionsforpligtelse.

Men hertil kommer, hvad jeg ikke kunde vide noget om paa det Tidspunkt, da der blev talt om at udvide Produktionen, at det er blevet oplyst, at der ikke er anvendt Penge til denne nye Produktion i et saadant Omfang, at det vilde have været forsvarligt at give en Kredit paa 3 Mill. Kr. Saa vidt det er oplyst for mig, er der til Igangsættelse af Produktion af Plov-

skær brugt 25 000 Kr., og til Igangsættelse af Produktion af Rør noget over 100 000 Kr. Om der er brugt noget til Igangsættelse af Produktion af Automobildele, ved jeg ikke, men saa vidt jeg ved, er der ikke nævnt noget herom, og jeg gaar derfor ud fra, at der heller ikke er brugt Beløb hertil af nogen Betydning. Det er jo klart, at naar man ikke har sat en saadan Produktion i Gang for blot tilnærmelsesvis det Beløb, der var paa Tale, saa kunde det ikke være muligt for mig at bevilge et Laan, en Kaution paa 3 Mill. Kr.

Mine Forhold i denne Sag taaler i enhver Henseende Dagens Lys, og jeg er villig til i Udvalget at give alle Oplysninger, der paa nogen Maade kan gives dette Forhold vedrørende.

Christmas Møller: Det ærede Medlem Hr. Rager karakteriserede jo selv sine Bemærkninger, jeg kan derfor forbigaa ham i Tavshed.

Til den højtærede Handelsminister skal jeg kun sige, at man har jo ikke bebrejdet ham, at han ikke laante Burmeister & Wain de 3 Mill. Kr. For øvrigt synes jeg, det er ganske ejendommeligt, at man taler om den nye Produktion og Omkostningerne derved, naar man ikke laante de paagældende de Penge, der var Tale om, og taler om Selskabet paa en Maade, hvorved man retter svære Bebrejdelser imod det. Det fuldkomne givne er, at den højtærede Minister har trukket Sagen ud og ud, og saa den 4. November, da den skriftlige Henvendelse kom, maa han handle. Men hvorledes har Ministeren set paa Forholdene? Det fortæller han selv ved at sige, at da han har faaet Henvendelsen fra Direktør Overgaard, gaar han straks over i Landmandsbanken, som Staten ejer, og gør opmærksom paa dette Forhold. Han er altsaa urolig og ængstelig for, hvad Fremtiden vil bringe og gaar straks over i Banken angaaende hele Sagen, men netop derfor skulde Ministeren ikke have trukket Sagen ud og ud, saaledes at der først blev handlet, da vi kom det kritiske Tidspunkt næsten lige ind paa Livet. Ministeren skulde naturligvis have taget fat paa Sagen paa en ganske anden Maade, ved straks, da han fik denne Henvendelse, straks da han blev ængstelig, at søge at finde en Ordning, hvorved Selskabet kunde blive bevaret. Hvis Ministeren vilde have gjort en virkelig Indsats, skulde han have optraadt paa den Maade. Nej, han har skudt Sagen fra sig og længst muligt ladet være med at handle.